

Mi történt?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:28-29; 2:7, 18-25; 3:15;
Zsoltár 100:3; Apostolok cselekedetei 17:26

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra... Teremté tehát Isten az embert az ő képre, Isten képre teremté őt; férfivá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1:26-27).

Az emberiség megteremtésének bibliai beszámolója reménységről, boldogságról és tökéletességről szól. Isten a teremtés minden napja végén kijelentette, hogy „jó”. Akkor természetesen nem voltak még tájfunok, földrendések, éhínségek és betegségek.

Mi történt tehát?

A teremtés hatodik napja azzal zárult, hogy Isten kijelentette: „igen jó”, hiszen aznap a saját képre teremtette meg az embereket. *Mózes első könyvének* beszámolója szerint illet addig még nem tett. Új teremtményei minden tekintetben tökéletesek voltak, amilyeneknek lenniük kellett, hiszen Isten a saját képre alkotta meg őket. Szükségképpen nem lehettek köztük gyilkosok, tolvajok, hazugok, csalók és hasonló hitvány emberek. Mi történt?

Az e heti tanulmányunk a teremtéssel foglalkozik – mit alkotott meg Isten kezdetben, majd pedig mi lett a tökéletes teremtett világgal. Végül érintjük a negyedév témáját: Mit tesz Isten azért, hogy a dolgok ismét helyreálljanak?

HETI ÁTTEKINTÉS: Mit tanít a Biblia a kezdetekről? Milyen kapcsolatot tervezett Isten az emberiséggel? Mi volt a célja a jó és a gonosz tudásának fájával? Közvetlenül a bűneset után milyen reményt adott az Úr Ádámnak és Évának?

VÉGIG TEKNŐSÖK...

„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet” (1Móz 1:1).

Egy tudós éppen befejezte az előadását, amit a Nap körül keringő bolygók pályájáról és a Napnak a galaxis középpontja körüli pályájáról tartott, amikor egy fekete teniszcipős időse hölgy felállt, és kijelentette, hogy a Föld egy lapos korong, ami egy teknős hátán ül. A tudós viccelődve megkérdezte: A teknős min ül? A nő azt válaszolta, hogy egy másik teknősön. „Asszonyom – folytatta a tudós tréfásan –, és az a teknős min ül?” „Egy másik teknősön!” Majd mielőtt a professzor tovább kérdezhetett volna, hogy az a teknős min ül, az időse hölgy felcsattant, az ujjával hadonászva: „Kár a szóért, fiacskám! Végig teknősök vannak.” Aranyos történet, ami valójában az emberi élet legfontosabb kérdését érinti, azt, hogy milyen is a világegyetem. Milyen a világ, amiben találjuk magunkat, méghozzá nem a saját döntésünk következtében? Miért vagyunk itt? Hogyan kerültünk ide? Végül hová jutunk? Ezek a legalapvetőbb kérdések, amelyeket az ember feltehet, mert a nézetünk arról, hogy kik vagyunk és hogyan kerültünk ide, mindenképpen befolyásolja azt, ahogyan vélekedünk az életünkről és a tetteinkről.

Keressük ki a következő verseket: 1Móz 1:1; Zsolt 100:3; Ézs 40:28; ApCsel 17:26; Ef 3:9; Zsid 1:2, 10! Hogyan válaszol az iménti kérdésekre mindegyik ige a maga módján? Mi a közös pont bennük?

Érdekes 1Móz 1:1 versében (sőt a többi szövegben is): az Úr nem akarja bizonyítani, hogy Ő a Teremtő. Nem találunk bonyolultan kidolgozott érveket ennek alátámasztására, csak egyszerű és világos kijelentést, igazolásra, magyarázatra és bizonyításra tett bármilyen kísérlet nélkül. Vagy elfogadjuk hittel, vagy nem. Valójában a hit az *egyetlen* módja annak, hogy ezt elfogadhassuk, méghozzá egészen egyszerű okból: egyikünk sem volt még ott, hogy láthatta volna a teremtés folyamatát. Logikai képtelenség a saját teremtésünk tanúinak lenni. Még a szekuláris embereknek is hittel kell elfogadniuk, bármilyen nézetet kövessenek is az eredetet illetően, és éppen abból az okból, mint a teremtésben hívőknek, hiszen egyikünk sem volt akkor jelen, hogy megtekinthesse az eseményeket.

Isten kéri, hogy higgyünk benne mint a Teremtőben, de nem nyomós okok nélkül. Hit szükséges szinte bármihez, amit elfogadunk. Írjuk le, mi minden indokolja, hogy azért vagyunk itt, mert a Teremtő szándékosan helyezett ide bennünket, nem pedig pusztán véletlen folytán élünk!

AZ ALKOTÓ KÉPMÁSA (1MÓZ 1:27)

A Biblia kijelenti, hogy Isten az embert – a férfit és a nőt – a saját képére teremtette (1Móz 1:27). Ennek alapján válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. Mit jelent az, hogy Isten a saját képére teremtett bennünket? Milyen tekintetben vagyok „Isten képe”?
2. Mózes első könyvének beszámolója szerint az emberen kívül teremtett az Úr mást is a saját képére? Ha nem, az mit árul el egyedi státuszunkról, szemben a többi földi teremtménnyel? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből az ellentétből?
3. Még mit találunk az emberiség megteremtésének a történetében, ami az Úr többi alkotásától különválasztja az embert? Lásd 1Móz 2:7, 18-15!

Istenről ugyan emberi kifejezésekkel tudunk csak beszélni, de nem feledkezhetünk el arról, hogy Ő lelki természetű (Jn 4:24), akinek isteni tulajdonságai vannak. Mindössze annyit mondhatunk, hogy fizikai, szellemi és lelki természetünkkel bizonyos módon tükrözzük a Teremtő Istent. Hogy mennyi maradt meg ebből bennünk, azt még titok övezi, legalábbis számunkra. A Bibliában azonban hangsúlyt kap az értelmünk lelki és szellemi oldala is, mint amit fejleszthetünk és erősíthetünk. Az emberi értelem sajátos volta teszi lehetővé, hogy olyan kapcsolatban álljunk Istennel, ami lelkileg táplál, erősít, amire a földi teremtett világ többi része úgy tűnik, nem képes.

Figyeljük meg a nő teremtéséről szóló leírás sajátosan egyedi voltát! A nőknek és a férfiaknak egyaránt különleges kiváltsága, hogy Isten a saját képére alkotta meg őket. A teremtési történetben semmiféle utalást nem találunk arra, hogy az egyik alsóbbrendű volna a másiknál. Maga Isten teremtette meg mindkettőjüket, ugyanabból az anyagból, kezdettől fogva egyenlővé téve őket, és különleges kapcsolatot alakított velük. Ugyanúgy lehetőségük volt erősíteni Istentől kapott jellemüket, hogy azzal az Urat dicsőítsék.

„Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki »segítőtársat« – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, nem taposhatta lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kellett állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 20. o.).

ISTEN ÉS AZ EMBER EGYÜTT (1MÓZ 1:28-29)

Figyeljük meg, hogy mit mondott először Isten az embereknek, legalábbis ahogyan a Bibliában olvassuk! Arról beszélt nekik, hogy utódokat nemzhetnek, akik hasonlóak lesznek hozzájuk. Rámutatott a földre is, a teremtett világra, és azt mondta, hogy töltsék be a földet, hajtsák uralmuk alá, uralkodjanak rajta. Bemutatta nekik a növényeket is, amelyekkel táplálkozhattak. Röviden tehát, a Biblia szerint Istennek a férfihoz és a nőhöz intézett első szavai kifejezetten a fizikai világgal való kölcsönhatásukat, kapcsolatukat érintették.

1Móz 1:28-29 alapján hogyan tekint Isten a fizikai világra? Utal ezekben a versekben valami arra, hogy az anyagi dolgok és az élvezetük rosszak volnának? Az emberi történelem kezdeti jeleneteiből milyen tanulságokat vonhatunk le a teremtett világhoz való viszonyt illetően?

Isten ezekkel a szavakkal tette meg az első lépéseket az emberiséggel való kapcsolatában. Megszólította őket, parancsokat adott nekik, meghagyta, hogy mit tegyenek. Szavai a felelősségükre is rámutattak. Rájuk bízta az uralmat a csodálatos világ felett, amit Ő maga teremtett meg.

1Móz 1:28 versében azt olvassuk, hogy Isten megáldotta Ádámot és Évát. Mit jelent ez? Milyen kapcsolatra következtethetünk ebből, ami a Teremtőhöz fűzte őket?

Isten úgy szólt Ádámhoz és Évához, mint értelmes lényekhez, akik válni tudnak jóságára és kapcsolatban állhatnak vele. Teremtésményként, gyermekként Ádám és Éva függött a Teremtő-Atya áldásától és gondviselésétől. Isten mindennel körülvette őket, amire szükségük volt, pedig ők nem tettek semmit azért, hogy ezt kiérdemeljék. Egyszerűen csak elfogadták azt, amiért nem dolgoztak meg.

Amikor a férfi és a nő teremtéséről olvasunk, láthatunk olyan elemeket a bűneset előttről, amelyek bemutatják, hogy Isten milyen kapcsolatban kíván lenni velünk most, a bűneset után. A mai tanulmányt újra áttekintve keressünk párhuzamokat, amelyek segítenek megérteni, bűnös emberként hogyan viszonyulhatunk Istenhez!

A FÁNÁL

„És azt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17, ÚRK).

Ez a próba lehetőséget biztosított Ádámnak és Évának, hogy éljenek a szabad akaratukkal. Arra is készítette őket, hogy vagy pozitív, vagy negatív módon viszonyuljanak a Teremtővel való kapcsolatukhoz. Ez is mutatja, hogy Isten szabad, erkölcsi lényeknek teremtette őket. Végére is, ha nem lett volna lehetőségük az engedetlenségre, vajon miért figyelmeztette őket Isten a veszélyre? „A fejezet eddigi részei a csúcsponthoz [1Móz 2:16-17] vezető utat készítették elő. Az emberiség jövője egyedül e tiltáson összpontosult. Az embert nem zavarta össze temérdek kérdés, csak egyetlen isteni rendelkezést kellett észben tartani. Jahve a kegyelme tanújelét adta azzal, hogy a parancsok számát *egyre* korlátozta. Továbbá az is érzékeltette e parancsolat fájdalomtól mentes voltát, hogy széleskörű engedéllyel állította szembe: »A kert minden fájáról bátran egyél« (1Móz 2:16)” (H. C. Leupold: *Exposition of Genesis*. 1. köt. Columbus, OH., 1942, Wartburg Press, 127. o.). Amikor Isten az akarata iránti engedelmségre szólította Ádámot és Évát, azzal kimondta: Én vagyok a Teremtő, a saját képemre alkottalak benneteket. Bennem marad fenn az életetek, általam éltek, mozogtok és léteztek. Mindent a rendelkezésekre bocsátottam, ami a jólétektehhez, boldogságotokhoz kell (élelmet, otthont, emberi társaságot), a föld uralkodójának tettelek meg benneteket, az én fennhatóságom alatt. Amennyiben hajlandóak vagytok szeretetből megerősíteni velem ezt a kapcsolatot, akkor az Istenetek leszek, ti pedig a gyermekeim lesztek. Úgy erősíthetitek meg ezt a kapcsolatot és az azzal járó bizalmat, ha egyszerűen csak engedelmességetek e konkrét parancsnak. Az Istennel való kapcsolatunk végeredményben csak akkor lehet jó és tartós, ha önként választjuk, hogy elfogadjuk az akaratát. Az elutasítása lényegében a tőle való függetlenség kifejezése, amivel azt érzékelteti az ember, hogy úgy érzi, nincs szüksége Istenre. Ez az a választás, aminek a következménye a gonosz megismerése, a gonoszság pedig elidegenedéshez, magányhoz, keserűséghez és halálhoz vezet.

Isten a hűség és a hit próbája elé állította Ádámot és Évát. Hűségesek maradnak Teremtőjükhöz, aki ellátta őket mindazzal, amire szükségük volt, ráadásul gyönyörűséges világba helyezte őket, vagy pedig inkább a saját útjukra térnek, Isten akaratától függetlenül magukat?

A KAPCSOLAT MEGTÖRÉSE

Akiket ismerünk, azoknak hajlamosak vagyunk hinni, de ösztönös bennünk a bizalmatlanság azokkal szemben, akiket nem ismerünk. Természetes lett volna, ha Éva bizalmatlanul tekint Sátánra, aki ha bármi-féleképpen özvetlenül támadja Istent, kiváltotta volna Éva védekezését. Milyen lépésekhez folyamodott tehát Sátán, hogy megkerülje Éva természetes védekező mechanizmusát? 1Móz 3:1-6

„Bármennyire szomorú és súlyos is volt Éva törvényszegése, lehetséges veszélyekkel terhes az emberiségre nézve, az ő választása következtében a büntetés nem terjedt ki szükségképpen az egész emberi nemzetségre. Nem Éva, hanem Ádám tudatos döntése miatt – aki teljes mértékben tisztában volt Isten kijelentett akaratával –, lett a bűn és a halál az emberiség elkerülhetetlen sorsa” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 231. o.). Az égbekiáltó törvényszegés és Isten parancsolatának figyelmen kívül hagyása következtében megtört a kapcsolat Isten és az emberiség között. Változás következett be: az Istennel való közvetlen találkozás helyett az ember félve menekült az Úr színe elől (1Móz 3:8-10). Elidegenedés és elszakadás váltotta fel a közösséget és a kapcsolatot. Megjelent a bűn, majd követte minden csúf következménye. Az emberiségre örök pusztulás várna, ha nem történik valami.

E tragédia idején mit mondott Isten, amivel reményt és ígéretet adott? Lásd 1Móz 3:15!

Istennek a prófétai reménységet közlő, meglepő szava kifejezi, hogy elenségeskedést támaszt a kígyó és az asszony, az asszony *Utóda* és a kígyó *utóda* között. Ennek a folyamatnak a csúcspontján megjelenik az asszony magvából való Utód, és halálos ütést mér Sátán fejére, aki csak arra lesz képes, hogy megmarja a Messiás sarkát. Ádám és Éva a teljes kétségbeesés idején reményt találhatott ebben a messiási ígéretben, ami átformálhatta a létüket, mert Istentől származott, és Ő garantálta. A Messiás és a végső győzelem ígérete, ha akkor mégoly titokzatos is volt a kijelentés róla, eloszlatta a bűnük okozta gyászos hangulatot.

Olvassuk el 1Móz 3:9 versét, amely szerint Isten megkérdezte Ádámot és Évát: „Hol vagy?” Természetesen tudta, hol voltak. Szavai nem kárhoztatást fejeztek ki, inkább így kívánta visszavezetni önmagához a bűntudattal terhelt embereket.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Bibliából felhívások áradnak a bűnösöknek, a visszaesőknek is. Nézzük meg Zsolt 95:7-8, Ézs 55:1-2, 6-7, Lk 15:3-7 és 19:10 verseit! Még milyen igéket találunk?

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés”, Kísértés és bukás” és „A megváltás terve” c. fejezetei, 18-44. o.

„*Hol vagy?*» – Azt hiszem, Istennek ebben a két szavában egy evangéliumi prédikáció volt, amely a fák sűrűjén át eljutott a menekülők viszkető föléhez. Istened nem akar elveszíteni, azért jött, hogy megkeressen, mint ahogy a jövőben szándékozik eljönni Fia személyében, nemcsak megkeresni, hanem meg is menteni azt, aki elveszett” (Charles Haddon Spurgeon: *The Treasury of the Bible. Old Testament*. 1. köt. Grand Rapids, MI., 1962, Zondervan Publishing House, 11. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) A szerető, gondviselő Isten keresi az embert. Ennek fényében hogyan válaszolhatunk most arra, hogy az Atya és Jézus Krisztus kifejezi a szeretetét? Milyen reakciót vár tőlünk az Úr?

2) A Biblia képe szerint az ember lezuhant magasztos helyéről, ahová Isten a teremtéskor állította, és megváltásra van szüksége. Hasonlítsuk ezt össze az élet kialakulásának evolúciós elméletével! Melyik reményteljesebb, és miért?

3) Az emberi boldogság szempontjából mennyire fontosak a szeretetteljes kapcsolatok? Miért szükséges az Istennel való élő kapcsolat a jól működő emberi viszonyokhoz? Beszéljük meg, hogyan hat az egészséges kapcsolat az érintett személyekre (szülő-gyerek, barátok, férj-feleség, munkavállaló-munkáltató stb. kapcsolatára)!

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten a saját képére teremtett bennünket, hogy szeretetteljes kapcsolatban lehessünk vele. Az eredeti egységet ugyan megtörte a bűn belépése, de Isten arra törekszik, hogy a megváltási tervvel helyreállítsa a kapcsolatunkat. Istentől függő teremtményekként az életünk akkor nyer igazi jelentőséget és értelmet, ha a Teremtőhöz fordulunk.

A SZENTÍRÁS BESZÁMOLÓI

„Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett” (1Kor 10:11).

„Az ihletett könyv pontosan feljegyi a jó emberek hibáit is, azokét, akiket Isten kegyelme kitüntetett. Valójában ezeket a hibákat a Biblia teljesebben tárja elénk, mint az erényeket... A Szentírás igazságának azonban éppen ez a legerősebb bizonyítéka, mivel a tényeket nem vonja be szép mázzal és a bűnök igazi jellegét nem kendőzi el. Az ember annyira telve van előítéletekkel, hogy képtelen az emberi történelem eseményeit részrehajlás nélkül megörökíteni. Ha a Bibliát nem ihletett személyek írták volna, kétségtelenül kedvezőbb színben tüntették volna fel a tiszteletben részesített emberek jellemét. Így azonban az ihletett írók tapasztalatainak hű feljegyzése van a kezünkben.

Azokat az embereket, akik Istentől nagy kegyelmet és felelősséget kaptak, néha-néha bizony legyőzte a kísértés, és bűnt követtek el, éppen úgy, ahogy ma mi is küzdünk, ingadozunk és gyakran bűnbe esünk. Ezeknek az embereknek az élete minden tévedésükkel, balgaságukkal együtt figyelmeztetésül tárul elénk. Ha hibátlan embereket ábrázolnának, akkor bűnös természetünkkel kétségbeeshetnénk, amikor saját hibáinkra és fogyatékoságainkra gondolunk. Ha azonban azt látjuk, hogy ezek a hősök a miénkhez hasonló próbákban küzdöttek, és hozzánk hasonlóan elbuktak a kísértések között, de mégis Isten kegyelme által győzedelmeskedtek, akkor mi is bátrak leszünk az igazságért való küzdelmünkben. Vereséget szenvedtek, de ismét felálltak és Isten megáldotta őket. Épp úgy mi is győztesek lehetünk Jézus erejével. Az életükről szóló pontos feljegyzések figyelmeztetések számunkra. Azt mutatják, hogy Isten semmiképpen sem mentegeti a bűnöst. Isten a legkegyelmebb szolgálójában is látja a bűnt, és még szigorúbban, keményebben bánik velük, mint azokkal, akiknek kevesebb a világosságuk és a felelősségük” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 197. o.).